

L'APUNT

La força dels títols

Lluís Lloret

Els músics hem acabat sent una mica com els fusibles de la societat

fantàstiques, durant els anys amb en Manolo [García], tot i que amb Los Burros i Los Rápidos l'èxit va ser més aviat retroactiu. He fet tots els papers de l'auca, en aquest ofici, i sempre m'ha encantat, fins i tot en les èpoques més crues i dures. Quan vaig començar la meua carrera en solitari, com et deia, no sabia com seria, però, en qualsevol cas, estava preparat per a qualsevol eventualitat. Des de l'ostracisme més absolut fins a trobar-me tocant en un circuit paral·lel i obscur d'art i assaig. Venia de deu anys increïbles amb El Último de la Fila i no sabia el que vindria. He pogut anar fent discos i, amb cada disc, una gira. Segurament, l'època més difícil és aquesta, en què no hi ha concerts i els músics, com totes les persones que viuen de la cultura, hem acabat sent una mica com els fusibles de la societat.

Quan va ser el primer cop que li van dir que, si plouia, ho farien al pavelló?

Jo vaig néixer el 1957 i, ja als anys setanta, en els pasquins que anunciaven els concerts, fets normalment amb ciclostils i elements molt rudimentaris, a sota de tot sempre hi havia escrit, molt seriós: "Si plou, ho farem al pavelló." Em feia molt riure, aquesta frase, aleshores, i, a *Viatge a Montserrat* (2009), en vaig fer una cançó. Si treus la frase de context i en fas una cançó d'amor, te'n queda una de molt llúida! ■

Quan la gent comprava discos, no era estrany triar-ne algun per la coberta, a cegues d'oïda, valgui la sinestèsia. De la mateixa manera, el títol d'un llibre ha de tenir capacitat adhesiva. *Las lágrimas del cerdo truero* té aquest poder. El publica Bunker Books i és el debut del mexicà Fernando A. Flores. No és un assaig sobre la cerca de tòfones i l'expressió de la felicitat, quan se'n

troben, a través de les llàgrimes del porc. És un viatge transfronterer entre els Estats Units i Mèxic, separats per dos murs (i projectat un tercer) en un futur pròxim. Un món distòpic amb poc menjar per als humans, animals sintètics, en què la màfia trafica amb caps reduïts d'indígenes. També hi ha temes clàssics: immigració, drogues, desigualtats socials... Bon debut.

El músic, virtuós dels instruments de doble corda, electrifica el seu so a 'Trajecte animal', desè disc d'una carrera en mutació constant

Eduard Iniesta, amb guitarra Les Paul

G. Vidal
BARCELONA

Se'l reconeix, des de fa molts anys, com un virtuós dels instruments de doble corda de països com ara Turquia, Grècia i Síria, que ha posat al servei de veus com les de Marina Rossell i Rosa Zaragoza. També, com l'artífex de *Ma, Me, Mi... Mozart!* i *Big Bang Beethoven*, dos puntals del projecte educatiu de L'Auditori. Eduard Iniesta (Barcelona, 1968), però, d'ençà que, fa setze anys, va publicar el seu primer disc en solitari, *Ómnibus*, ha anat construint una trajectòria discogràfica generalment marcada per la mediterraneïtat, però amb girs de volant tan destacats com el que ara posa en relleu a *Trajecte animal* (Discmedi), un desè disc a la venda des de divendres passat en què Iniesta aparca (encara que no del tot) el busuqui i es penja una de les guitarres per antonomàsia del rock: la Gibson Les Paul. "M'encanta el seu so granulat i gruixut... Feia molts anys que la tenia al cap", explica. El que, a *White hole / Forat blanc*, publicat fa un any i mig, amb versió inclosa de l'*Eye in the sky* d'Alan Parsons, ja es deixava entreveure, ara queda absolutament al descobert en el que, probablement, es coneixerà com el "disc rock" d'aquest músic obsessionat a no ser encasellat en un únic estil. "Mai no faig un disc igual que el precedent, mai no he entès la música d'aquesta manera", explica Iniesta, que, aquesta vegada, ha format coalició

Eduard Iniesta (Barcelona, 1968) actuarà aquest pròxim mes a Lleida i Viladecans ■ CULTURAE

amb el seu germà Xavier, en funcions de lletrista i harmonicista, per a un disc de "rock d'autor" en sintonia amb els discos "Bob Dylan, Tom Waits, The Smiths..." - que tots dos germans escoltaven

"Mai no faig un disc igual que el precedent, no entenc la música d'aquesta manera"

dècades enrere. "Hi va haver una època, amb disset i divuit anys, que, amb una Stratocaster [un altre tipus de guitarra elèctrica], em dedicava a *afusellar* solos d'Eric Clapton amb el grup Cream. Vaig acabar bolcant-me amb els instruments de doble corda del Mediterrani, però ara volia retrobar-me amb la voluntat no pas d'imitar sinó de ser creatiu, encara que allunyant-me de la idea d'un disc de rock tradicional amb acords bàsics i imposant-me, sobretot pel que fa als solos, contenció."

Trajecte animal, amb Àlex Tenas (bateria de Jarabe de Palo), Cristina Membrive (baix) i Gerard Nieto (orgue Hammond)

completant la banda amb els germans Iniesta, traspuia poesia urbana, amb inflexions vocals pròpies de Lou Reed i Bob Dylan i lletres, algunes, en concordança amb l'imaginari del rock: "I no acaba bé, com voleu que acabi bé, si un viu amb els somnis per fer", canta Iniesta a *Crònica d'un crack*. "És que, jo, per aconseguir el somni de ser músic vaig deixar uns quants cadàvers pel camí...", confessa. "Ma mare havia cantat al Liceu i una germana estudiava guitarra, però, a casa, vaig topar amb l'oposició del meu pare, a qui recordo dient-me que acabaria tocant al metro i jo contestant-li que què tenia de dolent fer-ho!"

Iniesta continua pagant a terminis la Gibson Les Paul ("quedaria molt rock poder dir que la vaig robar... però no", diu tot somrient), conscient que, si bé els girs de guió semblen estar destinats a ser per sempre més una constant en la seva carrera, la manera com embolcalla la seva música actualment el fan sentir-se "molt a gust".

Trajecte animal, publicat en CD, vinil i plataformes digitals, començarà a rodar el 12 de desembre al cafè del Teatre l'Escorxador de Lleida i dos dies més tard, a l'Àtrium de Viladecans, amb un Palau de la Música a l'horitzó com a final de gira d'aquí a un any. ■